

مرکز مجرب از امام صادق علیه السلام

سیوطی

جلسه (۱۷۰) ۶۶

استاد: وافی یزدی

موضوع: حکایت، تأنیث

۱. با کلمه «ای» در حال وقفی و غیر وقفی می توان حکایت کرد. در این صورت اعراب، افراد و .. تأنیث و .. محکی را به کلمه «ای» می دهیم.
۲. با کلمه «من» در حال وقفی می توان حکایت کرد، البته نون «من» حرکت مناسب با محکی می گیرد و اشباع می شود. حالت های مختلف (تأنیث، افراد و جمع) هم می گیرد.
۳. اگر بعد از «من» کلمه ای بیاید، هیچ تغییری در «من» نباید صورت گیرد.
۴. الف، و تاء، علامت تأنیث است.
۵. شناخت مونث معنوی سماعی است و از طریق وصف، حال، تصغیر و اسم اشاره می توان تشخیص داد.
۶. گاهی تاء علامت تأنیث نیست، بلکه برای تمییز مفرد از جمع، برای تأکید تأنیث، عوض از محذوف، تعریب و زائده می آید.
۷. وزن های «فعول» به معنی فاعل، و «مفعال، مفعیل و مفعل» مونث و مذکرشان یکسان هستند.
۸. وزن «فعیل» به معنی مفعول نیز در مذکر و مونث یکسان هستند.